గొలుసు కథ | జి.వి. సాయికుమారి

2 భాగం

పరివృత్తం

నా పేరు ఇందిర. బసవరాజు అండ్ బ్రదర్స్ బ్రాంచిలో చేరి అప్పుడే వారం రోజులైపోయింది. ఇక్కడున్న మనుషుల తత్వాలు నాకు బొత్తిగా అర్థం కాలేదు ఈ వారం రోజుల్లో. పద్మ ముకుందరావు వీళ్లిద్దరే నాకు బాగా తెలిసిన మనుష్యులు.

ప్రతిరోజూ మధ్యాన్నం ఒంటి గంటకి రాంప్రసాద్ కారు హారన్ వినగానే, పిల్లి మెడలో గంట శబ్దం విన్న ఎలకల్లా చెల్లా చెదురుగా, అటూ ఇటూ తిరుగుతారు మిగతా జనం. ఆఫీసులో అడుగుపెట్టి రాంప్రసాద్‌ని చూచినప్పుడు ముకుందం లేచి నుంచోవటం గాని, కనీసం విష్ చెయ్యటం గాని జరుగదు. ప్రతిరోజూ రాంప్రసాద్ ఒక్క నిముషం ముకుందం సీటు దగ్గర కావాలనిచెప్పి ఆగి ఒక పురుగును చూచి నట్టు అతన్ని చూసి తన రూంలోకి వెళ్లి పోతుంటాడు.

పాపం, రాంప్రసాద్ అవస్థ చూస్తుంటే నవ్వు వస్తుంది నాకు మకుటంలేని రాజా ననుకుంటాడు తను అతని భ్రమకి ప్రత్యర్థిగా ముకుందం ఒక్కడే కన్పించాడు నాకు అయినా ముకుందం మూర్తీభవించిన శోకంలా వుండేవాడు

ముకుందం ఆ రోజుల్లో ఎలా వుండే వాడు? అరవై రెండులో గాబోలు నేను పి. యూ. సి చదివేటప్పుడు అతను ఫైనలియర్ చదివేడు ఆ రోజుల్లో చాకులా తళుక్కు మంటుండేవాడతను అప్పుడతను కవిత్వం రాసేవాడు వార్షికోత్సవంలో అతని కవిత్వం ఒక ప్రత్యేకమైన కార్యక్రమం. అతను చక్కగా పాడేవాడు, లతని గొంతులో అమృతం పుష్కలంగా వుండేది ఆరోజుల్లో అతన్ని చూసి అనుకునేదాన్ని—'ముకుందం ఏనాటికైన వెలిగిపోగలడని' పాపం! ఎలా అయిపోయాడో. మునుపటి ఉత్సాహం, మునుపటి కళాకాంతు లిప్పుడు లేవు అన్నిటినీ పోగొట్టుకొని కేవలం అభిమాన ధనంతో బతుకుతున్నాడతనిప్పుడు మే గడ్ బ్లెస్ హిమ్!

'ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావు' అన్నది పద్మ టైపు మిషన్ ఆపి. ఆ మిషన్ ఆపితే పెద్ద వర్షం వెలిసినట్లు వుంటుంది నాకు.

'ముకుందం గురించి పద్మా' అన్నాను నవ్వుతూ.

ఆ మాట విని పద్మ ఆశ్చర్యపడిపోలేదు.

'అతను మా కాలేజిలోనే చదివేవాడు. నాకు సీనియర్. నేను గుర్తు వుండివుండ దతనికి. నాకు ఆశ్చర్యంగా వుంది పద్మా! అంత సరదా అయిన మనిషి ఇప్పుడిట్లా ఎందుకు మారిపోయాడాని'

పద్మ సన్నగా నవ్వి కళ్లు ఎత్తి చూడకుండానే 'ఈ ఆఫీసే ఒక పెద్ద ఆశ్చర్యం. ఆఫ్టరాల్ అతనెంత?' అన్నది

పద్మ చెప్పినట్లు ఆఫీసంతా వింత వింతగా వున్నది కాని ఆ వింత ఇంత

వరకు నా వరకు రాలేదు. అందుకే నిర్లక్ష్యంగా నవ్వి వూరుకున్నాను ఎదురుగా వున్న గోడగడియారం ఐదు కొట్టింది. పద్మ వెంటనే కుర్చీలోనుండి లేచి,

'ఊ, పద, పద అంతా వెళ్లేవరకు వుండటం మనకంత మంచిది కాదు' అంటు నా టేబుల్‌మీద కాయితాలు కూడ గబగబ సర్ది పక్కన పెట్టేసింది. ఇద్దరం హడావుడిగా రోడ్డుమీద పడ్డాము.

రూం తాళం తీస్తూనే ఉష్ మంటు చాప మీద చతికిలపడ్డాను. నన్ను చూసి నవ్వింది పద్మ.

'అప్పుడే ఇంత హైరానా పడిపోతున్నావు. ముందు ముందు మన్వేం భరించగలవు ?' అంటు దొడ్లోకి వెళ్లి కాళ్లు కడుక్కుని స్టౌ వెలిగించి కాఫీకి నీళ్లు పడేసింది.

'ఊ, వూ లేచి కాళ్లు ముఖం కడుక్కురా, ఇంతలో కాఫీ అయిపోతుంది. కాఫీ తాగితే కొంచెం ప్రాణం కుదుటపడుతుంది' అన్నది

పద్మకి నామీదవున్న ప్రేమని చూస్తుంటే ఎన్ని జన్మాల అనుబంధమో ఇది అనిపిస్తుంది ఏ క్షణాన్ని పద్మని చూశానోగాని నా అదృష్టం! నాకు వేరే రూం కావలసిన అవసరం కలగనియ్యలేదు పద్మ ఏం తెలియని అమాయకురాలినట నేను వంటరిగావుంటే ప్రమాదమట అందుచేత వేరే ఎక్కడో వుండద్దు తనదగ్గరే వుండమని బలవంతం చేసింది పద్మ వంట వార్చి కంచంలో వడ్డిస్తే తినటమే నా పని నేనేమైనా పని దగ్గరికివస్తే ఖస్సుమనేది

పద్మ గది మరీ పెద్దదికాదు చాల చిన్న గదనే చెప్పాలి మా ఆఫీసుకి ఈ అద్దె గది చాలదూరం వూరిచివర్లో ఇరుకు సందుల్లో వుంటుందా గది గాలి వెలుతురికి నోచుకోలేదు అద్దె తక్కువని పొరుగు మంచిదని ఈ మూల తీసుకుందట పడుకునేప్పుడు రెండు చాపలు వేసుకునేవాళ్లం మళ్లి వంట, భోజనాలు చేసేటప్పుడు వాటిని తొలగించి వేయవలసిందే గదికి ఒకటే కిటికీ, గదికి ఓమూల ఒక బల్ల, దాని మీద ఒక కూజా, గ్లాసూను ఇంకో ప్రక్క మా ఇద్దరి ట్రంకుపెట్టెలు గదికి మధ్య ఒక దండెం ఇదీ మా ఆస్తి అన్నిటికంటే చిత్రమైనది గదిలో ఒకచోట సాలీడొకటి సాలెగూడు అల్లటం ప్రారంభించేది. పద్మ రోజు చీపురుతో తుడిచి ఆ పురుగుని తరిమేసినా మళ్లీ మరో సుప్రభాతాన ఆ పురుగు మా గదిలో మరోమూల తన ప్రయత్నం కొనసాగిస్తుండేది! నా కిదంత చిత్రంగా వున్నది

'ఇదిగో కాఫీ, కాళ్లు ముఖం కడుక్కోలేదుగా' అన్నది పద్మ కాఫీగ్లాసు నా ముందు పెడుతూ.

'కాఫీ తాగి కడుక్కుంటానులే పద్మా. భలే బద్దకంగా వుంది' అన్నాను

ఆమె కూడ తన గ్లాసు తెచ్చుకొని నా ప్రక్క కూర్చుంది. 'పద్మా' అన్నాను కాఫీ తాగుతూ.

'వూ.'

'రాంప్రసాద్ నువ్వు అన్నంత—అదే మనం అనుకున్నంత విచిత్రంగా ఏం లేడే' అన్నాను.

'తొందరపడకు. క్రొత్త పిట్ట బెదిరి పారిపోతుందేమోనని ఇంకా వుచ్చులు పన్నలేదు! అట్లాంటి పరిస్థితులు రాకుండానే వుండాలి. వస్తే, భరించగల ధైర్యం నీకిమ్మని భగవంతుడిని ప్రార్థిస్తున్నాను' అన్నది కాళీ గ్లాసులు తీసుకు వెళ్లిపోతూ

*　　*　　*

'ఎక్కడినుండి వుత్తరం' అన్నది పద్మ స్టైవు చేస్తూనే

'అమ్మ రాసింది' అన్నాను చదివేసిన వుత్తరం మడిచి కవర్లో పెడుతు

'అన్నయ్యకి వారం రోజులనుండి వంట్లో ఏం బాగాలేదట మందులు వాడేందుకు చేతిలో డబ్బు లేదట పోతే—నా జీతం. ఈ జీతం చేతిలో పడేందుకు కొన్ని రోజులాగాలి. ఏం చెయ్యాలో తోచకుండా వుంది పద్మా'

'నా దగ్గిర ఒక పది రూపాయిలున్నాయి ప్రస్తుతానికి అవి పంపేయి నువ్వేం బాధపడకు' అన్నది పద్మ నన్నూరడిస్తు.

వెనకేదో చప్పుడయితే చటక్కున తిరిగేను నిశ్చేష్టురాలనైపోయి నా నోట మాట రాలేదు. మా వెనక జగన్నాథం! ఇందాకటి నుండి మా మాటలు వింటున్నాడన్నమాట నేను చూడగానే తడబడుతూ ఏదో పని వున్నట్లు అక్కడినుండి వెళ్లిపోయాడు.

'జగన్నాథం మన వెనక నుంచుని మన మాటలు వింటున్నాడు' అన్నాను గాబరాగా

'ఇందాకటినుంచి నువ్వు అతన్ని చూడలేదా ? నేను ఎప్పుడో చూశాను. అతని పాడుబుద్ధి తెలుసు నాకు' అన్నది పద్మ నిశ్చింతగా.

రెండు మూడు గంటల తరువాత నాగన్న వచ్చి 'అయ్యగారు పిలుస్తున్నారమ్మా' అన్నాడు.

ఆ మాట వినగానే నా గుండె దడదడ లాడింది. లేచి నుంచున్నాను ఇక్కడ వుద్యోగంలో చేరిన తరువాత రాంప్రసాద్ నన్ను పిలవడం ఇదే మొదటిసారి!

పద్మ నా వంక జాలిగా చూసింది, నాలుగడుగులు వేశాను

'కొత్తావిడ క్కూడ పిలుపొచ్చిందిరోయ్' అన్నారు వెనకాల ఎవరో

'అవును పాపం, కాస్త ఆలస్యంకదూ' అన్నాడు మరొకడు

వెంటనే పకపకలు! అసహ్యం అనిపించి గబుక్కున వెనక్కి తిరిగి చూశాను అంతా నావంక విలాసంగా చూస్తున్నారు. ముకుందంమాత్రం తలవంచుకొని వ్రాసుకుంటునే వున్నాడు!

రాంప్రసాద్ ఖరీదైన రోజ్‌వుడ్ కుర్చీలో ఖరీదైన బట్టల్లో ఖరీదుగా వున్నాడు అందమైన 'కళ్లజోడు ఫ్రేం సవరించుకుంటు తల వంచుకొని కాయితాలు చూస్తున్నాడు. ఒక్కనిముషం తలుపుదగ్గర నుంచుండి పోయాను.

అతని టేబుల్‌మీద అయిదురూపాయిల నోట్లు కట్ట సీలింగ్ ఫానుగాలికి రెపరెపలాడుతుంది. దానికి దగ్గర్లో ఎర్ర గులాబీలు పసుపు గులాబీలు ఆకులతో గుత్తిగా కట్టేవున్నాయి

'కమిన్ మిస్ ఇందిరా! మీకోసమే చూస్తున్నాను. కూర్చోండి' అన్నారు

అతనికి ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చున్నాను. రెండుమూడు నిముషాలు అతనేం మాట్లాడలేదు. నాకేంతోచక గులాబీలని తీసుకొని చూస్తున్నాను ఆకుల్లోవున్న గులాబీముల్లు నా వేలులోకి దిగిపోయింది. 'అబ్బా' అంటు గుత్తిని టేబుల్‌మీద పెట్టేశాను.

'అరే, ముల్లు గుచ్చుకుందా? నాన్సెన్స్! అంత అందమైన పూవుచుట్టు ముళ్ళేమిటి చెప్పండి? అందుకే దేవుడ్ని తలుచుకోవాలంటే చెడ్డచిరాకు నాకు ఆ ముళ్లకి బదులు ఏ మృదువైన ఆకులోవుంటే గులాబికి వింతా

ఆరోగ్య అనారోగ్య
పరిస్థితులలో మహిళలు
ఆరోగ్య
సౌభాగ్యములకు
ఆధారపడునది
లోధ్ర
66 సంవత్సరముల పైగా
ప్రసిద్ధినొందినది

కేసరి కుటీరం
(ప్రైవేట్) లిమిటెడ్
రాయపేట, మద్రాసు-14
ఏజెంట్లు
సీతారామ జనరల్ స్టోర్సు (ఏజన్సీస్)
విజయవాడ సికిందరాబాదు మదురై
బరహంపురం బెంగుళూరు

అకాలమరణం
ఎందుకు
దీర్ఘకాలం జీవించండి?

మీరు బలహీనత, కీళ్లనొప్పులు, నరాలదౌర్బల్యం, రక్తహీనతతో బాధపడుతున్నారా? శరీర పాటవం పోగొట్టుకున్నారా? బరువు తగ్గిపోతున్నట్లు, అతి అలసట, మానసికంగా అలిసిపోయినట్లు, [illegible] పోయినకళ్లు, ముడతలు పడ్డ ముఖం, పాలిపోయిన వర్చస్సుతో సగం చచ్చిపోయినట్లు, సగం జీవించియున్నట్లు మీకు అనిపిస్తున్నదా? క్రమంగా వయస్సు పైబడుతున్నదా? జుట్టు తెల్లబడుతున్నదా? మీరు అజీర్ణం మలబద్ధం, [illegible] బాధపడుతూ యవ్వనపు [illegible] కోల్పోయి యుండవచ్చు.

[illegible] జీవితంతో అటులాటి మీ [illegible] ఉపేక్షచెయ్యకండి. "సుదీర్ఘ జీవితము యొక్క రహస్యము" అనే విలువైన ఉచిత పుస్తకానికి వెంటనే వ్రాయండి. అది మీకు తోడ్పడి మీ అనారోగ్యాల నుండి వదిల్చి [illegible] ఆరోగ్య జీవితాన్ని తిరిగి పొందటానికి, పూర్వోత్సాహాన్ని పొందుటకు అవసరాలను, [illegible] మీకు [illegible]. నేడే వ్రాయండి.

BARRIS RESEARCH LABORATORIES
(A.3) Post Box No. 483 CALCUTTA-1

పరివృత్తం

మరలు పట్టినట్లు ఎంత అందంగా వుంటుంది? దేవుడు కొన్నికొన్ని విషయాల్లో దానవుడైపోతుంటాడు. నన్నడిగితే అందరికి ఆనందాన్నిచ్చే అందమైన వస్తువు అందమైన చోటేవుండాలి ఉదాహరణకి మనుషులే తీసుకుందాం అందమైన అమ్మాయిలుంటారనుకోండి, వాళ్ల చుట్టాలు కష్టాలు, దుఃఖాలు ఆవరించేస్తే చూసే నాబోటివాడేమైపోవాలి' దేవుడసలు లేనేలేడనుకుంటాను. అవునా?' అన్నాడు నవ్వుతూ.

తలెత్తి అతనివేపు చూశాను అందంగా నవ్వుతున్నాడతను. అందమైన కళ్ళజోడులో నుండి అతని కళ్ళు కూడ నవ్వుతున్నాయి కాని ఆ నవ్వు వెనక, ఆ కళ్ళవెనక ఏదో కాంక్ష ఎదుటి మనిషిని తినేసేటట్లున్నాయి

'మాటల్లో మర్చిపోయాను మిస్ ఇందిరా! మీకేదో డబ్బు అవసరం వొచ్చిందట కదూ?' జగన్నాథం చెప్పాడు ఏదైనా అలాటి అవసరం వస్తే మీరంత బాధపడిపోగూడదు. మీ అవసరాల్లో ఆదుకునే మనిషిగా నేనున్నాను' అంటు టేబుల్‌మీద నోట్లకట్ట నాముందుకు విసిరాడు.'

'తీసుకోండి, మీ ఇష్టం వచ్చినంత తీసుకోండి'

గబగబా ఒక యాభై రూపాయిలు తీసుకొని మిగతాది టేబుల్‌మీద పెడుతూ. 'థేంక్స్. సమయానికి ఆదుకున్నారు. నా జీతం రాగానే తిరిగి ఇచ్చేస్తాను' అన్నాను మెల్లిగా.

'నాన్సెన్స్. వాట్ మిస్ ఇందిరా? మీకిచ్చిన వెధవ యాభైరూపాయలు మళ్లీ తీసుకోనా? ఈచేత్తో వేలకివేలు సంపాయిస్తూ మరోచేత్తో అంతా ఖర్చు చేస్తుంటాను. నాకొచ్చే జీతం నా కారు పెట్రోలుకే సరిపోదు అవుతే నేనింత ఎలా సంపాయిస్తున్నానో, ఎలా బ్రతుకుతున్నానో మీకు తెలుసా. బహుశ తెలీదేమో! చెప్తాను వినండి నేను మడికట్టుకోను నాకు తోచింది, మంచిదనిపిస్తే దాన్ని వెంటనే చేసి పారేస్తాను. అది నీతి కానివ్వండి, అవినీతి గానివ్వండి. అంతే నీవారు గానివ్వండి, నేను గానివ్వండి—మనం తలుచుకుంటే కాని పనంటూ వుండదు, వుండకూడదు. అందుకే నాచేతుల్లో కనక వర్షం కురుస్తుంటుంది. అట్లాంటి నేను మళ్ళీ మీ దగ్గరనుండి యాభైరూపాయిలు తీసుకుంటానా? షేమ్ నా వుద్యోగానికే షేమ్' పకపక నవ్వేశాడతను

అతనలా నవ్వేసరికి నేను బాగా భయపడిపోయాను—నవ్వుకుతోడు మనిషి వూగుతున్నాడు. గుండె దడదడ లాడింది. మరేం మాట్లాడకుండా 'థేంక్స్ సార్' అంటు గబగబ గదినుండి బయటపడ్డాను.

'యాభై రూపాయిలు ఇచ్చాడు పద్మా! జగన్నాథం చెప్పాడట నాకు డబ్బు అవసరంగావుందని' అన్నాను మెల్లిగా

'ఇదంతా నీమీద జాలికాదు ఇందిరా! రాంప్రసాద్ డబ్బుకి లొంగని వస్తువు ఈ ప్రపంచంలోలేదనుకుంటాడు జాగ్రత్త' అదోలా నావంకచూసి చెప్పింది పద్మ

* * *

'మిస్ ఇందిరా' కారు డోర్‌కి ఆనుకొని నుంచుని నన్ను పిలిచారు రాంప్రసాద్. అయిదయింది. పద్మ, నేను గేటుమండి బయటికి వస్తున్నప్పుడు అతని పిలుపు వినబడగానే, నేను పద్మ ఒక్కసారే వెనక్కి తిరిగి చూశాము. అతను పిలుస్తుంటే వెళ్ళటమా, మానటమాని ఆలోచిస్తు వుండిపోయాను నాతో ఏమీ చెప్పకుండానే పద్మ చర, చర ముందుకి నడిచింది నేను మెల్లగా అతనిదగ్గరకి వెళ్ళాను

'మిస్ ఇందిరా, మీకేం అభ్యంతరం లేకపోతే అట్లా చల్లగాల్లో షికారుగా వెళ్ళదాం' అన్నాడతను.

వెంటనే ఏంచెప్పలేకపోయాను. వెనక్కి తిరిగి చూసేసరికి పద్మ కనుచూపు మేరలో వున్నది. గుండె నిబ్బరంచేసుకుని 'పదండి' అన్నాను.

'దట్స్ గుడ్, మంచి అమ్మాయిలంటే అట్లా వుండాలి, కమిన్ హార్టీ వెల్‌కమ్' అంటు ఫ్రంటుసీటు డోర్ తెరచి పట్టుకున్నాడు నేను కూర్చోగానే తలుపువేసి తనూ వచ్చి కూర్చుని కారు స్టార్టుచేశాడు. కారు కదిలింది.

'ఏమైనా మాట్లాడండి ఇందిరా!' అన్నాను.

'ఏంమాట్లాడను' జంకుతూ అన్నాను.

'అందమైనవారు ఏంమాట్లాడినా అందంగానే వుంటుంది' అంటూ నవ్వేశాడతను.

పరివృతం

[illegible] తప్పుతాడు.

కారు కృష్ణా బేరేజ్‌మీద ఒకప్రక్కగా పార్కుచేశాడు. చుట్టూ చీకట్లు కమ్ముకుంటున్నాయి బేరేజిమీద లైట్లు వెలిగాయి దూరంగా వూళ్ళోవున్న లైట్లు నక్షత్రల్లా మెరుస్తున్నాయి. కృష్ణ గాలికి ప్రాణం లేచివచ్చినట్లనిపించింది నాకు

ఆ చల్లగాల్లో రాంప్రసా దొక్కడే చాల మాట్లాడేస్తున్నాడు అంత చల్లటి గాల్లో నాకు మా అద్దెగది గుర్తుకు వచ్చింది

'రోజూ ఇక్కడికి వచ్చేవాళ్ళు ఎంత అదృష్టవంతులో' అన్నాను అప్రయత్నంగా

'ఎవరో ఎందుకు కావాలి? ఆ అదృష్టవంతులు. మనమే కాకూడదూ? అన్నట్లు అడగటం మర్చిపోయాను, మీకేమయిన డబ్బు అవసరమా?' అన్నాడు సిమెంటు బెంచిమీద కూర్చుంటూ నేనేం చెప్పలేదు. నేనింకా నించునే వున్నాను అప్పుడతనే అన్నాడు 'కూర్చోండి ఇందిరా! అంత సిగ్గుపడతారే? చదువుకున్నవాళ్ళు కూడ ఇంత విడ్డూరంగా వున్నారు గనకనే ఈ దేశం ఇట్లా అఘోరిస్తుంది కూర్చోండి' అన్నాడతను తనప్రక్క కూర్చోమన్నట్లు స్థలం చూపిస్తూ

బల్లకి చివరగా ఒదిగి కూర్చున్నాను కొంచెం జరిగితే క్రిందపడేట్లున్నది నా పరిస్థితి చాలసేపు నేనలాగే బొమ్మలా కూర్చుని అతని ఆవేశమంతా విన్నాను

చివరికి నేనే అన్నాను 'ఇంక వెళ్ళదాము, పద్మ నాకోసం చూస్తుంది'

'పద్మా?' ముఖం చిట్లించాతడను 'పద్మ గురించి మాట్లాడకండి ఇందిరా! నా కసహ్యం. ఆ అమ్మాయికంటే ఒకరాయి నయం'

అప్పుడు నేనేం మాట్లాడలేదు అతనే మనుకున్నాడో ఏమో

'ఊం సరే పదండి మీరుండేదీ ఆమె రూంలోనే నేమిటి? యమకూపం! పద్మకి సుఖపడటం చాతకాదు మిమ్మల్ని సుఖపడనీయదు' అంటు చరచర కారువైపు నడిచాడతను కోపంగా

* * *

మరో రోజు 'మిస్ ఇందిరా, జేమ్స్ బాండ్ సినిమా ఒచ్చిందని తెలిగానే మనిద్దరికి టికెట్లు బుక్ చేయించాను సాయింత్రం నాకు చెప్పకుండా వెళ్ళిపోకండి' అన్నాడు రాంప్రసాద్ ఆఫీసులో నా టేబుల్ దగ్గరకి వచ్చి నుంచుని

ఈ మాట పద్మకూడా విన్నది ఏమైనా సరే వెళ్ళి తీరాలనుకున్నాను అందుచేత ఆ సాయింత్రం నేను రాంప్రసాద్‌తో బాటు సినిమాకి వెళ్ళాను

'సినిమా చూస్తున్నంతసేపు పద్మేగుర్తుకు వస్తుంది సరిగ్గా చూడలేకపోయాను సినిమా మధ్యలో అకస్మాత్తుగా నా చేతిమీద రాంప్రసాద్ చెయ్యి పడింది. వులిక్కిపడి నా చేతిని లాక్కోబోయాను. కాని, రాంప్రసాద్ నా చేతిని ఇంకాస్త గట్టిగా వుచ్చుకున్నాడు తల ఎత్తి అతని ముఖంలోకి చూశాను నవ్వుతున్నాడతను ఏం చెయ్యటానికి తోచక మెల్లగా చెయ్యి విడిపించుకున్నాను ఇంక తరువాత సినిమా అసలు చూడలేకపోయాను సినిమా అయిపోయిన తరువాత కారెక్కేను కారు కదిలింది. ఏం జరుగనున్నదోనని నా గుండెల్లో భయంగా వున్నది రాంప్రసాద్ నా భుజం మీద చెయ్యి వేశాడు చీమలు పాకినట్లు అయింది నాకు చుర, చురా చూశాను

'ఏం అంత భయపడతావు? నీ కిది క్రొత్తలా వుంది' అన్నాడతను ఏమనుకున్నాడో గాని—ఆపైన ఇంకేం మాట్లాడలేదు తిన్నగా అద్దె గది ముందు కారు ఆపేడు భగవంతుడికి మనస్సులోనే ధన్యవాదా లర్పిస్తూ గదిలో అడుగు పెట్టాను. పద్మ ఇంక భోంచెయ్యకుండా నా కోసం కూర్చుంది అప్పుడు పద్మ ముఖం సూటిగా చూడలేకపోయేను.

లైటు తగ్గించి పడుకన్నాము పావు గంట గడిచాక ఎందుకో అమ్మ, అన్నయ్యలు గుర్తుకు వచ్చారు అప్రయత్నంగా కళ్ళనీళ్ళొచ్చాయి. అమ్మ, అన్నయ్యల ప్రేమలో అల్లారుముద్దుగా పెరిగేను పరిస్థితుల ప్రభావంవల్ల ఇట్లా రావలసి వచ్చింది. మళ్ళీ ఎప్పుడు వెళ్ళి వాళ్ళ దగ్గర పడతాను!

'ఇందూ, ఏడుస్తున్నావా?' అన్నది పద్మ నా వైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ

'ఛా లేదు లేదే' అన్నాను

'ఇందూ, చిన్నదానవని ఒక్కమాట చెవుతున్నాను ఏం అనుకోక ఆడది హద్దులు మీరి ప్రవర్తిస్తే అందం వుండదు అయిన దానికి విచారిస్తే లాభం వుండదు కుసుమకేం జరిగిందో నీకు చెప్పనే చెప్పాను.' అన్నది పద్మ.

తల ఎత్తి చూశాను సాలెపురుగు గబ గబ గూడ అల్లేస్తుంది చూస్తుండగానే అది రాంప్రసాద్ అయిపోయింది రాంప్రసాద్ కుసుమ చుట్టూ, నా చుట్టూ సాలెగూడు అల్లేసి మమ్మల్ని మింగేయటానికి వస్తున్నాడు కెవ్వున కేకవేసి దిగ్గున లేచి కూర్చున్నాను. నా కేక విని ఏం అర్థంకాక

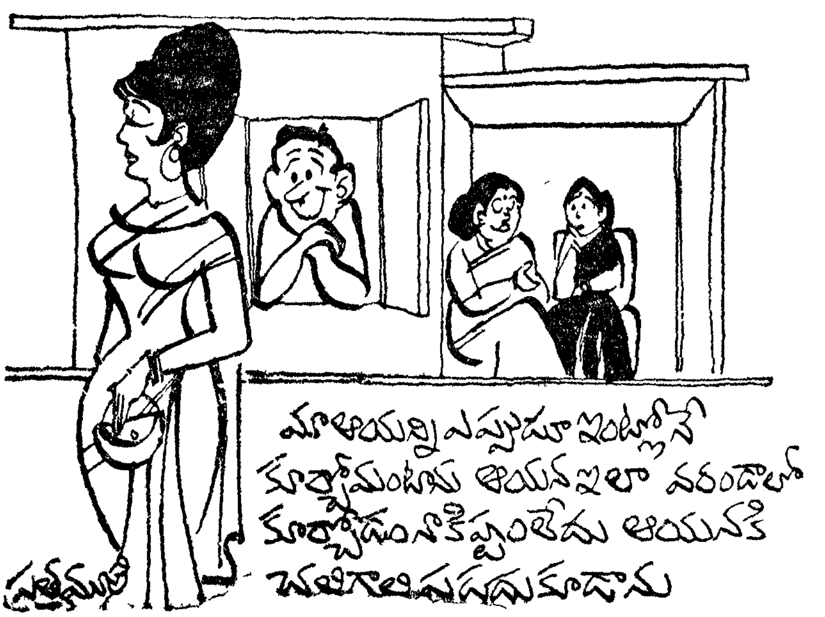

నా వంక తెల్లబోయి చూస్తోంది పద్మ.

* * *

పద్మ పుట్టినరోజు పద్మకి ప్రజంటేషన్ కొనటానికి బజారు వెళ్ళాను ఒంటరిగా. తెలుపుమీద వైలేట్ పువ్వుల కటావాయిల్ చీర వైలేట్ జాకెట్టు పీసు తీసుకున్నాను ఇరవైమూడు రూపాయిలయింది పావలాకు మల్లెపువ్వులు తీసుకున్నాను టైం ఐయిదయి పోతుంది

ఈ సరికి ముకుందం వచ్చేసివుంటాడు, పద్మ నా కోరికమీదే ముకుందాన్ని ఒక్కడినీ పార్టీకి పిలిచింది. నేనే పద్మకి ఇష్టమైన గులాబ్‌జాం, విజిటబుల్ సమోసాలు చేశాను వెళ్తూ ఒకడజను చక్కరకేళిలు కొనుక్కు వెళ్తే సరిపోతుంది నడిరోడ్డుమీది నా ఆలోచనలకి చిన్నకారు ఆనకట్టలా నిలబడింది

'ఏయ్! నడిరోడ్డుమీద నడుస్తున్నా ననుకుంటున్నావా? ఆకాశంలో విహరిస్తున్నాననుకుంటున్నావా? కొంచెంపుంటే కారుక్రింద పడేదానివి' అంటున్నాడు డ్రైవర్.

ముందుసీట్లో అందమైన అమ్మాయి నన్నే చూస్తోంది గబుక్కున కారుదిగి నాచెయ్యి పట్టుకొని 'నువ్వు ఇందిరవి కదూ? నేను గుర్తున్నానా? సరళనీ'

సరళెవరో వెంటనే గుర్తుకు రాలేదు నాకు.

'ఇంకా గుర్తురాలేదా? మనం బందర్లో సెకండుఫారం చదువుకున్నాము...'

ఇంకా ఏమిటో అంటుంది. అవును గుర్తుకు వచ్చింది. ఒకరోజు సైన్సు టీచరు 'నీరు ఎందుకు పల్లంలోకి ప్రవహిస్తుంది' అని అడిగారు క్లాసులో. సరళ టక్కునలేచి,

'నీరు పల్లమెరుగు, నిజం దేవుడెరుగు అంటారు కదండి! అందుకు.' అన్నది తడుముకోకుండా. టీచరుతోసహా క్లాసంతా గొల్లుమన్నారు. ఆనాటి సరళకి, ఇప్పటి సరళకి చాలమార్పు కన్పించింది నాకు. అందుచేతనే వెంటనే గుర్తుపట్టలేక పోయాను;

సరళా వాళ్ళు లక్షాధికారులు. వాళ్ళ నాన్నగారు ఏదో బిజినెస్ చేస్తూ, మా చిన్నతనంలోనే బొంబాయి వెళ్ళిపోయారు. అప్పటి సరళని మళ్ళీ ఇప్పుడు చూశాను ఆనందం పట్టలేకపోయాను.

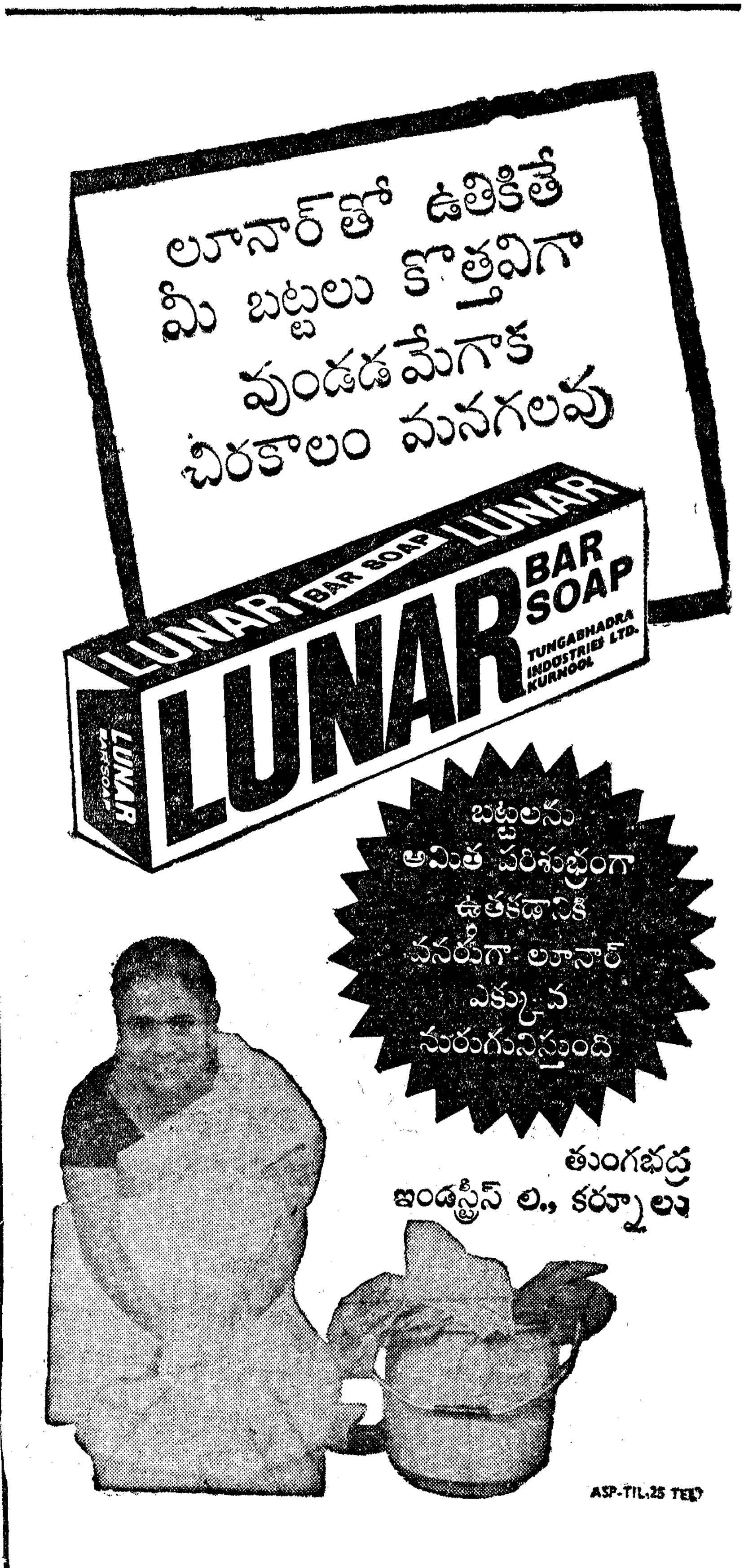

'సరే, బాగున్నావా? ఏంచేస్తున్నావు?' అన్నాను.

'అదంతా చెపుతానుగాని ముందుకారెక్కు, మా ఇంటికి పోదాం' అన్నది.

'సారీ! సరళ. ఇప్పుడు రాలేను, ఇంటి దగ్గర అర్జంటుపని వున్నది. ఇంకోసారి వస్తాను. ఏపేటలో వుంటున్నారు?' అన్నాను.

'గాంధీనగరంలో. గ్రంథాలయందగ్గర. నాన్నగారిపేరు తెలుసుగా ఎవరినడిగినా చెప్తారు. తప్పక వస్తావుకదూ' అన్నది కారెక్కుతూ.

'వస్తాను' అన్నాను చెయ్యి వూపుతూ. కారు నాముందునుండి కదిలిపోయింది.

ఇంటికి వెళ్లేసరికి ముకుందం పద్మా, ఇద్దరం నూ పలుకూ లేకుండా బొమ్మల్లా కూర్చున్నారు, వాళ్ళిద్దరిని చూసేసరికి నాకు నవ్వు వచ్చింది గట్టిగానే నవ్వేశాను ఇద్దరు తలెత్తి నావంక ఒకేసారి చూశారు 'ఏమిటండి బాబు, ఇదికూడా ఆఫీసను కుంటున్నారా ఏమిటి? మీ ఇద్దరు తల లొంచుకూర్చోవటం బాగాలేదు' అన్నట్లు నేను వచ్చి 'చాలసేపయిందా ముకుందం గారు? క్షమించాలి దారిలో నా చిన్ననాటి స్నేహితురాలు కనిపిస్తే మాట్లాడుతూ నుంచున్నాను' అన్నాను పళ్లూ, పూలూ బల్లమీద పెడుతూ

'ఫర్వాలేదులెండి, నేనూ ఇప్పుడే వచ్చాను' అన్నాడతను.

పద్మ ప్లేట్లలో గులాబిజాం, సమోసాలు

పరిష్కృతం

ముగ్గురికి పెట్టింది. మెల్లగ తింటూ అడిగేను. 'నేను గుర్తున్నానా ముకుందం గారూ?'

ముకుందం నావంక ఒకసారి ఆలోచిస్తూ చూశాడు 'లేదండి. కాని ఎక్కడో చూసిన గుర్తు—' అన్నాడు.

'మీరు బందరు హిందూ కాలేజిలో చదివేరు కదూ. అరవై రెండులో నేనక్కడ పి. యూ. సీ స్టూడెంటుని. బహుశ గుర్తు వుండివుండను'

'క్షమించాలి గుర్తుకురాలేదు' అన్నాడు నొచ్చుకుంటూ.

నవ్వువచ్చింది నాకు 'ఫర్వాలేదులెండి. ఒకవిషయం అడగాలని మిమ్మల్ని చూచి నప్పటినుండి అనుకుంటున్నాను. మీరు చదువుకునేరోజుల్లో అంత వుత్సాహంగా, సరదాగా వుండేవారుకదా .మరి ఇప్పుడిలా అయిపోయారేం?'

చిన్నగా నవ్వేడతను. ఆ నవ్వులో చచ్చేంత వేదాంతముంది. బోలెడంత నీరసం వుంది నవ్వింతర్వాత అతను చెప్పింది గూడ తమాషాగా వున్నది.

'నా చదువు పూర్తి అయిన తర్వాత మా నాన్నగారు పోయారు. సంసారం నా ఒక్కడి మీద పడింది. చదువుకునే తమ్ముడు, పెళ్ళికెదిగిన చెల్లి, విధవప్పగారు వున్నారు పైగా—మన ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నవాడు

మనిషి తనకున్న సరదాలు, సంతోషాలు ఘనీభవించి యంత్రంగా మారిపోతాడు. ఇదొక పెద్ద నరకం గనుక సుఖపడేరాతవున్న మనిషి కూడ సుఖపడలేడు. అలాంటిది, నాలాటి దవుర్భాగ్యుడి బతుకు గురించి మరి చెప్పనక్కరలేదు.' అన్నాడతను.

జాలేసింది. రెండునిముషాలు గడిచిన తర్వాత నాకోరిక పురస్కరించుకుని అతడు 'చల్లగాలిలో యమునాతటిపై' పాటపాడేడు ఎంతందంగా పాడగలిగేడు!

* * *

కారు హారన్ వినగానే బయటకు పరు గెత్తుకొచ్చాను. రాంప్రసాద్‌ని చూస్తూనే 'గుడీవినింగ్ సార్' అంటూ కారు దగ్గరకి వెళ్లాను.

'గుడ్ఈవినింగ్ మిస్ ఇందిరా! మీ కోసమే వచ్చాను. హాస్టారా అలా, ఆలా వెళ్లొచ్చేద్దాం'

పద్మ ఇంట్లో లేదు. బజారు వెళ్లింది. రూంకి తాళంవేసి పక్కింట్లో ఇచ్చి వేనిటీ బ్యాగ్ పుచ్చుకొని బయలుదేరాను

కారు కృష్ణా బారేజి వైపు కదిలింది. చేతిలో వేనిటీ బ్యాగ్ తెరచి చూశాను. ఎందుకో నాకు నవ్వు వచ్చింది

'ఏమిటి అంతలా చూస్తున్నారు బ్యాగ్ లోకి, ఎంత తెచ్చారేమిటి?' రోడ్డుమీదికి చూస్తూ అడిగేడు

'అబ్బే ఏం తేలేదండి! అయినా మీరుండగా నన్ను డబ్బు ఖర్చుపెట్టనిస్తారా? ఖర్మ! బ్యాగ్‌లో కర్చీఫ్ ఉందేమోనని చూస్తున్నా' అంటు హేంకీ పైకి తీశాను.

కాసేపటిలో నాకెందుకో భయంవేసింది. తలనొప్పిగా వున్నది' అన్నాను భయాన్ని కప్పి పెట్టుకొని

'చెప్పేరు కాదే—రండయితే కాఫీ తీసు కుందాం' కారు హొటల్‌ముందు ఆపేడు. ఫేమలీ రూంలోకి దారితీశాడతను.

'ఏం తీసుకుంటారు?' అన్నాడతను.

'ఏం వద్దు వట్టి కాఫీ చాలు' అన్నాను విసుగ్గా.

కాఫీ ఒకటి చెప్పి, తనకోసం ఏదో ఖరీదైన డ్రింక్ ఒకటి తెప్పించుకున్నాడు

నా మనస్సు పద్మవైపు పోయింది. ఇంటికి వేసిన తాళంచూసి ఏమనుకుంటుందో. ఇవాళ మేమిద్దరం సినిమాకి వెళ్ళాలను కున్నాం. హొటల్ నుండి బయటపడ్డాము.

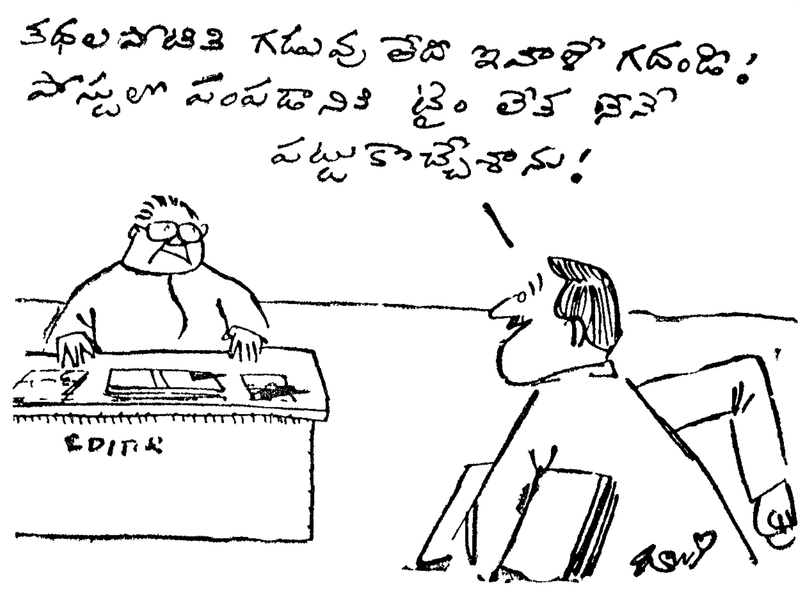

ఈ తడవ కారు మరోవైపుకి మళ్ళించాడు. నిర్మానుష్యమైన రోడ్డుమీద మా కారు వేగంగా పోతుంది. బాగా చీకటిపడింది. భయంవేస్తుంది. అతను నా మాటల్ని వినే స్థితిలో లేడు ఏదో ఆలోచిస్తూ కారు డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. ఇక తప్పదన్నట్లు భయంగా అడిగేను.

'ఇంక తిప్పండి ఇంటికి పోదాం. పద్మ నా కోసం ఎదురు చూస్తుంటుంది పదండి'

కాని అతను ఇదేమి పట్టించుకోలేదు. అతని కళ్ళల్లో క్రొత్త రంగేదో తళుక్కుమని మెరసింది. అప్పుడతన్ని చూస్తుంటే మా గదిలో పాలెపురుగు మళ్ళీ జ్ఞాపకం వచ్చింది. భయంతో నా చేతులు వణుకుతున్నయి గట్టిగా నా వేనిటీ బ్యాగ్‌ని గుండెకి హత్తుకున్నాను.

'వెళ్ళిపోదాం మరీ అంత తొందరెందుకు ఇందూ' అని అనగలిగేడు ఎప్పటికో.

ఉన్నట్లుండి కారు మామిడితోట దగ్గిర ఆగిపోయింది అక్కడినుండి చుట్టుచూశాను కొంచెం దూరంలో తారురోడ్డు కన్పిస్తుంది. ఎక్కువ జనం లేరు అప్పుడో కారు, అప్పుడో సైకిలు వెళ్ళుతున్నయి.

'వెన్నెల చల్లగా వుంది కదూ, గాలి హాయిగా వుంది కదూ' ఏమేమో అంటున్నారు రాంప్రసాద్ కారు దిగి

'వెన్నెల చల్లగా వుండక, గాలి హాయిగా వుండక నీ తలకాయలా వుంటుందేమిటి?' అని తిట్టుకున్నాను

'ఇందూ, ఇక్కడ చాల బావుంది కదూ' వెకిలిగా నవ్వేడు.

'ఎడంకాలి చెప్పుతో రైట్ అండ్ లెఫ్ట్ ఇచ్చేవాడు లేకపోతే సరి బాగుండదట బాగు' —ఏడుపొస్తుంది నాకు ఇంత మొండిగా ఇంతసేపు ఇట్లా అతనితో వంటరిగా వుండగలిగిన నా ధైర్యానికి నేనే ఆశ్చర్యపోయాను

'ఏమిటి ఇందూ, మాట్లాడవు? ఇక్కడ ఎవ్వరు లేరుగా?' అన్నాడు దగ్గర, దగ్గరకి వస్తు ఆ క్షణంలో అతని కళ్ళు చూస్తుంటే గడ గడ లాడిపోయాను

'మిష్టర్ రాంప్రసాద్! కొంచెం దూరంగా వుండండి. మరీ దగ్గరికివస్తే మర్యాద దక్కదు' అన్నాను వేరేమార్గంలేక

పకపక విలన్‌లా నవ్వేడతను 'ఏం చేస్తావు, అరుస్తావా? అరిచి గీపెట్టి వచ్చినా నిన్ను రక్షించే మానవమాత్రులు లేరు' అన్నాడు ఇంక ముందుకు అడుగు వేస్తూ,

వెంటనే వేనిటీ బ్యాగ్‌లోనుండి రివాల్వర్ తీసి అతనికి గురిపెట్టాను. ఒక్కనిమిషం తెల్లబోయి ఆగిపోయాడతను.

'మర్యాదగా చెపుతున్నాను మిష్టర్! అడుగు ముందుకువేశావా, ప్రాణాలుదక్కవు, నేనేం కుసుమనుకోను. మవ్వాడించినట్లల్లా ఆడి ఓడిపోయేందుకు.' అన్నాను కసిగా.

నా మాటలువిని అతను విరగపడి నవ్వసాగేడు. 'పూర్‌గర్ల్! బొమ్మ తుపాకితెచ్చి భయపెడదామనుకున్నావా? టాటాకు చప్పుళ్ళకి భయపడేరకంకాదు ఈ రాంప్రసాద్, కుసుమకథ తెలిసిందా, అబలా! భేష్!'

'రాంప్రసాద్, అడుగు ముందుకు వెయ్యద్దు ఇది బొమ్మ పిస్తోలుకాదు. నిజమైన రివాల్వరు నిన్నుకాల్చేదా, నీ కారు టైరుని కాల్చేదా, ఆల్‌రైట్, నీ ప్రాణం తీసేంత రాతి గుండెకాదు నాది నీ కారు టైరుమీద ప్రయోగిస్తున్నాను చూడు' అంటు అతని కారుటైరుకేసి కాల్చాను

'టస్' మంటు టైరులో గాలిపోయి క్షణంలో అప్పడంలా నేలకి అంటుకుపోయింది రాంప్రసాద్ ప్రాణ్పడిపోయారు గబగబ వెనక్కి కదిలాడు

'వూ, ముందు కారెక్కు' అన్నాను అతను మాట్లాడకుండా కారెక్కేశాడు. డోర్‌ని లాక్‌చేశాను.

'టా, టా మిష్టర్! రేప్పొద్దున్న నీతోక జగన్నాధాన్ని పంపుతాను. ఈరాత్రికి జాగారణ చెయ్యక తప్పదు ఉదయం ఇంటికి చేరి బుద్ధిగావుండు జాగ్రత్త'.

అని చెప్పి వేగంగా తారురోడ్డువైపు కొచ్చి నించున్నాను. ఇంకా నాకు భయం, భయంగానేవుప్పది. నాకథకిది కొత్తమలుపు. నన్నడుగుతే ఈ సంఘటన రసవత్తరమని చెప్తాను. ఏమైతే అయింది. నాప్రయత్నంలో నేనుండాలి తప్పదు.

నడకవేగం పెంచాను. వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా నడుస్తున్నాను ఒకచోట మాత్రం ఆగిపోక తప్పింది కాదు.

ఆపద్బాంధవుడిలా ముకుందం సైకిలు వుచ్చుకుని ఓ చెట్టు దగ్గర నిలబడి వున్నాడు. అతన్ని చేరుకున్నాను.

'మీ చేతిలో ఆయుధం వుంది కనక మీరు బతికిపోయారు, తెలిసిందా రాంప్రసాద్ దుర్మార్గం ఇందిరగారు?'

'మీ రెందుకొచ్చారిక్కడికి?'

'యాదృచ్ఛికం, కాని, నా అవసరం లేకుండానే పని జరిగి పోయింది వెల్‌డన్!'

'ప్లీజ్, ఈ విషయం ఎవరోను చెప్పకండి అదిగో వొచ్చే ఆ స్టేట్‌బస్సులో నన్నెక్కించండి ఈ తాళం చేతులు మీ దగ్గరుంచండి. కొంచెం సేపాగి ఆ కారు తలుపులు తెరవండి లేకపోతే అరిచి చావగలడా రాంప్రసాద్! దయచేసి ఇక్కడ జరిగింది మాత్రం ఎవరోను చెప్పనని ప్రామిస్ చెయ్యండి చేస్తారా?'

'ప్రామిస్' అన్నడతను అయోమయంగా.

'థేంక్స్' అన్నాను ఆనందంగా.

తాళం చేతులు అతనికిచ్చాను. స్టేటు బస్సు ముందు ఆగింది. వెళ్ళి బస్సులో కూర్చున్నాను.

(ముగింపు పైవారం)